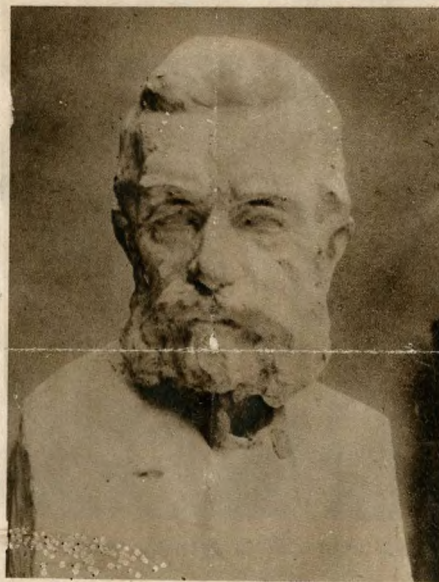

Harmincéves fennállását ünnepli a Magyar Képzőművésznők Egyesülete. Minden elismerést megérdemel ez a létéért és a szó nemes értelmében vett érvényesülésért hősiessen küzdő egyesület, melynek egyszerre két fronton is kell harcolnia: a magyar közönyt gyilkosan rettenetes arcvonalával szemben és szemben azzal az ósdi fölfogással, hogy nő és férfi alkotó munkája közt okvetlenül értékkülönbség van az utóbbi javára. Hogy jó harcot harcoltak, annak bizonyossága ez a kiállítás.

De mielőtt részletes méltatásához fognánk, idekívánkozik pár sornyi idézet a magyar női képzőművészeknek ünnepi kiállításuk alkalmából kiadott emlékiratából, pár sornyi idézet, melynek szívbemarkoló szavait, nemre való tekintet nélkül, minden magyar művész magáévá teheti: «... a művész ma is mindent száz százalékkal fizet, mert nem tartozik sem az állam, sem a város kötelékébe, sem szervezett tisztviselői csoporthoz. Semmiféle kedvezménye nincs, sem orvosa, sem gyógyszere, sem üdülője; sem közlekedési, sem utazási, sem élelmezési, sem ruházkodási vagy közüzemi téren semmiféle könnyebbséget nem igényelhet. Miért? — Értéktelenebb, haszontalanabb, semmirevalóbb tagja a nemzet polgárságának, mint egy adóügyi díjnok, vagy egy állami altiszt, vagy egy háztartási alkalmazott? Kevésbébb erkölcsi érdemet gyűjt nemzetének? Olyan hitvány, olyan ingyenélő, olyan ország szegénye, hogy a másoknak természetesen járó támogatást nem érdemli meg? Miért, hogy éppen az Istentől nyert tehetség az, amit a törvények és rendeletek özöne közt egyetlen jóakaró szó sem védelmez?»... Megnyugtattjuk a keserűen kérdezős-

Somló Sári: Vajda János.

kódó művésznöket: mindezt megkapja a magyar kultúra számkivetettje, csak éppen más, olcsóbb valutában: vállveregetés alakjában...

A kiállításról pedig íme a — minden ostoba és sértő lovagiaszkodás nélkül való — beszámoló:

Baranyai Ilona: tömör egyszerűséggel, részletezés nélkül, erőteljesen előadott szoborfejek. Barna Ilona: jó szemű, a természetet nemesen látó,

de megérző és művészetének mester-ségbeli részét is kitűnően tudó aquarellista. Béli Vörös Ernőné: remek frisseséggel yászrona dobott vázlatok. Gláuczer Margit: Kárpáthy Jenőre emlékező kedves tájképek. Demeczkyé Volti Irma: hangulatteljes téli kép. Ben-czúr Ida: az ismert előkelő ízléssel és nagy édesapja technikájára emlékeztető előadásbeli erővel festett remek virágcsöndéletek mellett meglepetés:

Irta: Rónay Kázmér

Budapestre vonatkozó ujságcikkek A Magyar Képzőművésznők

Cin Egyesületének kiállítása
For a Nemzeti Szalónban

kepes kronika 1938. VI. 19.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

figurális képek, szinte kongeniálisak az apa hasonló műveivel. Edvi Illés Aladárné: becsületes tudással megfestett arcképek. Endresz Alice: igen jó önarckép. Farádi Veres Izabella: «Öreg juhász», bármelyik férfiművésznek becsületére váló, artisztikus figurális. Fábiánné Biczó Ilona: finom rézkarok, de a «Köszegi udvarrészlet»-ről tévesen állítja a katalógus, hogy hideg-tű. Még csak nem is vernis-mou, de egészen egyszerű, de igen ügyes ceruzarajz. Fehér Ilona: keresetlen, igen ügyes előadása, színben, előadásban Komáromi Kacz Endrere emlékeztető képek. Feszty Masa — erősen egyéni — képein valami megkapó, aszkétikus zamat van. Kitűnően rajzol, kitűnően karakterizál és érdekesen lát. «Szent Erzsébet»-e előadása olyan, mint valami mélyen áhítatos imádság halk, bensőséges eluttogása. Glatzné Wildner Mária: erős és ízléses csöndélet. Görgényi Ormos Erzsébet: ügyes aquarell. Hadzsy Olga: «Akt», virtuosus előadása vázlat, van valami benne a «meg akarom mutatni, hogy én is tudok modern lenni». Persze a vázlat-szerűség még nem modernség. Henczné Deák Adrienne: tökéletes tudású művek, egyikük-másikuk szakasztott Komáromi-Katz. Hranitzky Ilona: érdekes képén van valami a japánok látásából és stilizálásából. Járitz Józsa mestere az ecsetnek, de modernsége kicsit akart. Adva egy jó kép, melyről lefosztjuk a megszokott színeket, rá-

aggatunk egypár «modern» közhelyet s kész a «modern» kép. Lóránt Erzsébet: Munch energikus, óriási lendületű előadására emlékeztető, kitűnő és imponáló alkotások. Lyka Döméné: igen finom aquarell. Marsovszky-Szirmai Ili: igen tehetséges, de modernsége nagyon is eklektikus. Mezey Ilus, M. Kisfaludy Mária: behízselgően szép tájképek, Müller Agosta és Müller Méla: virtuóz portrék. Pál Francisk: figurális (178.) a tudatlanságot akarja modernségeként kamatoztatni. Pezayné Rónay Kinga: az aquarell tájkép kedves, de a figurális dilettáns munka. Porter Paula mestere a technikának. Szinte túl primér jelentőségű az előadás. De hallatlanul érdekes. Nagyon jók Somogyi Jolán Ferenczy-s művei, Szuly Angela Kernstock-os figurális, Telkessy Valéria plain-air problémái és Schütz Júlia igazán nagyszerű (és csodálatosan fiatalos), poétikus, remek előadású alkotásai. Tobis Ilona «Viharfelhők»-je a tárlat legkitűnőbb tájképe. A művésznő tud és élvezi azt, hogy tud. Képe csupa erő, bátorság, megragadóan, monumentálisan összefoglaló a látása. Zilzer Hajnalka kitűnő szobrai jól ismerjük. És utolsó-nak, kit elsőnek kellett volna említenünk: az önzetlen, agilis elnöknőt: Somló Sárít, aki — mint kiállított művei mutatják — egyik legkitűnőbb szobrászunk.

Osztály

709

Nemzeti Szalón

Idő: *1938.*

Személy:

Lóránt Erzsébet: Korcsolyázók.

Helyszám:

